

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VII. No. 9

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă,
4 Martie 1939

VOI SUNTEȚI LUMINA LUMII..!

de Marin Dumitrașcu

Matei 5,14

Multe și frumoase sunt adevărurile pe cari Domnul Isus le-a predat ucenicilor Săi în predica de pe munte și chiar cuvintele ce sunt în fruntea acestor rânduri fac parte din cadrul acelei minunate predici.

Când Domnul Isus a adresat ucenicilor cuvintele: „Voi sunteți lumina lumii...”, s'a putut ridica în mintea ucenicilor uimire și întrebarea: „Cum, noi să luminăm lumea? Noi, niște oameni de rând, fără multă învățătură, fără situație socială înaltă, ne luați în seamă de lume, noi, niște simpli pescari, cari din copilărie n'am făcut altceva decât să plutim în lung și în lat pe marea Galileii, aruncând mrejele noastre pentru a prinde pești, noi să fim lumina lumii?! Asta e prea mult! Să fim lumina familiei noastre, a satului nostru, a întregii Galilei; ei și a întregului popor Evreu, cu toate că și asta e prea mult, dar a întregii lumi, asta nu. Să dăm lumină învățaților și filosofilor greci, să luminăm puternicul și viteazul popor roman și mulți alți bărbați cu mari și bogate cunoștințe? Iată ce nu putem pricepe”. Și judecând omenește, aveau dreptate.

În o altă parte din Cuvântul Domnului, găsim aceste cuvinte: „Isus le-a vorbit din nou și le-a zis: „Eu sunt lumina lumii; cine Mă urmează, nu va umbla în întunec, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8:12). Aceste cuvinte par să fie un răspuns al Domnului dat nedumeririi ucenicilor, când El le-a spus: „Voi sunteți lumina lumii...”

Prin lumina Lui

Cu alte cuvinte, Domnul vrea să spună ucenicilor, că, nu ei prin puterea, înțelepciunea și agerimea minții lor vor putea lumina

lumea, ci El, care este singura și adevărata lumină, va lumina prin ei, lumea. Va lumina oamenii din toate timpurile, din toate clasele sociale și din toate neamurile, făcându-i să cunoască starea lor de rătăcire și păcat, să cunoască mila și dragostea Tatălui ceresc, arătând față de ei și pentru mântuirea lor, prin Isus Hristos pe care L-a trimis pentru aceasta, și să se întoarcă din rătăcirea lor la Dumnezeu, din întunecul păcatului la lumina mântuitoare, la Hristos.

Da, Hristos a luminat prin ei mii de suflete. Ceea ce nu pricepeau și nu le venea să creadă că se va întâmpla, aceea s'a întâmplat. Ei au fost lumini aprinse de Hristos, cari au cutreerat multe sate, orașe și țări, ducând sufletelor din întunecul grozav al păcatului, lumina dumnezească și mântuitoare a lui Hristos. Ei s'au sfârșit, s'au consumat luminând, dar cu mistuirea lor nu s'a sfârșit și lumina; ea a trecut la alții care au răspândit-o mai departe și așa a ajuns ea și la noi, luminându-ne calea către Dumnezeu, prin Hristos. Deci cuvintele: „Voi sunteți lumina lumii...”, ne privesc și pe noi.

Suntem mijlocul

Nu noi înșine suntem lumina, ci noi suntem numai mijlocul prin care lumina — Hristos — răspândește efectul Său binefăcător și mântuitor. Lumânarea, lampa de petrol și becul electric nu sunt ele înseși lumini, ci numai mijloace prin cari lumina se poate arăta și lumina. Ca ele să devină lumini, trebuie să primească lumină, să fie aprinse, și apoi, ele vor lumina, consumându-se până la întreaga istovire.

Ucenicii, credincioșii Domnului din toate vremile și noi, am fost

aprinși de dragostea, de adevărul și Duhul sfânt al lui Dumnezeu, pentru ca să luminăm în întunecul păcatului din lumea aceasta, calea către Dumnezeu, prin Isus Hristos, multor suflete dornice după El.

Dacă pentru a lumina, trebuie să ne consumăm, căci nu se poate altfel, să facem aceasta bucurându-ne știind că mii și mii, înaintea noastră au făcut-o și chiar însuși Domnul Isus.

Se pare a fi mai ușor să luminezi când e vreme bună și liniște, dar când e vijelie și furtună, nu e așa de ușor și totuși și în astfel de vreme, trebuie să luminăm și cu atât mai mult cu cât e mai multă nevoie. Lumânarea și lampa pe astfel de vreme sunt stinse de vânt, dar noi trebuie să fim ca un bec electric, care oricât de tare ar sufla vântul, nu se stinge, pentru că n'are pe unde pătrunde vântul. Singurul mijloc de a stinge becul, e să tai firul care îl leagă de uzina electrică. Da, creștinul e ca un bec electric. Prigoana și alte încercări nu-l pot stinge, dar se poate întâmpla să-l stingă păcatul. Prin aceasta, legătura dintre el și Hristos, uzina de lumină cerească, se rupe și el nu mai poate lumina.

Lumini stinse

Sunt multe lumini stinse. Ele au luminat cândva, dar vântul vijelios al prigoanelor le-a stins, iar altele au fost stinse prin înșelăciunea păcatului care a tăiat legătura dintre ele și Hristos, adevărata lumină.

Cele două căi

Sunt două căi de a lumina: întâi prin vestirea Evangheliei celor nemântuiți, și al doilea prin trăirea acestor adevăruri vestite,

(Continuare în pag. 2-a)

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redactor responsabil:

Ioan Cocuț

Anul VII. No. 9

4 Martie 1939

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

În străinătate 250 lei

Nu se primesc abonamente decât cu trimiteră banilor înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Fabricii 20.

Cășier: N. Onu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

După cum vor vedea cititorii, deschidem o nouă pagină, a Basarabiei și a Bucovinei, în care se vor publica studii biblice și misionare și știri din aceste două provincii. Un grup de frați din aceste două provincii, s-au legat să ne scrie pentru această pagină. De sigur și alți frați din Basarabia și Bucovina vor putea scrie în această pagină.

Suntem siguri că, nu numai abonații din aceste două provincii, ci și alții din alte părți vor găsi lumină și bucurie în această pagină.

Intrucât odată cu semnele primăverii, apar și alte semne mai bune în viața spirituală, credem că și problema abonamentelor trebuie rezolvată. Așa cum am spus, din pricina vremurilor grele prin care am trecut, am pierdut anul acesta multe abonamente. E singurul an în care am dat înapoi. FARUL a suferit din pricina asta. MANA a suferit mai mult și CALAUZA cel mai mult. E o pierdere pentru noi și e o pierdere pentru lucrarea Domnului în țară. De aceea rugăm pe frați să ne ajute să recâștigăm terenul pierdut, îndată ce se schimbă situația.

Nici valul ce s'a dus nu-l poți chema înapoi; nici ceasul ce-a trecut nu-l mai poți întoarce.

Ovidiu

Harmonii
bune și tefine
pentru biserici
și familii, găsiți
la

Francisc

K e e s k é s

Timișoara IV.

Str. Bolintineanu No. 16

Voi sunteți lumina lumii...!

(Urmare din pag. 1-a)

adică prin o viață trăită după voia lui Hristos și pentru Hristos. El zice: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Matei 5:16).

Sunt unele lumini cari luminează, dar tremură și din această pricină nu te poți folosi așa de bine de ea. Acestea au un defect și până defectul nu e înlăturat, lumina nu e clară. Îndoiala, nesiguranța și nestatornicia, sunt astfel de defecte cari nu lasă lumina lui Hristos să se arate prin viața lor, limpede, liniștită și de un adevărat folos.

Lumini fumegânde

Apoi mai sunt și lumini cari fumegă, dar cred că nimănui nu-i place să privească sau să folosească o astfel de lumină. Nu numai că nu e folositoare, dar mai curând e păgubitoare, căci toate lucrurile din apropierea ei

sunt înegrite de fum și sănătatea persoanelor din preajma ei e periclitată. Așa e și în cele sufletești. Sunt mulți așa ziși creștini, cari dau mai mult fum decât lumină și cât de păgubitori sunt ei pentru Împărăția Domnului! Dar vor spune unii: Domnul Isus a spus că, nu va stinge un muc care fumegă. Și așa este. Însă El va căuta să curețe acest „muc fumegând”, ca să dea o lumină clară și folositoare și ferece de cel ce se supune unei astfel de curățiri, căci îi va fi bine, dar vai de acela care nu primește curățirea aceasta, căci se va stinge.

Să ne întrebăm: Ce fel de lumină sunt eu? În casa mea, între vecinii, între rudele, cunoscuții și prietenii mei, răspândesc eu o lumină clară? Luminează Hristos prin viața mea în mijlocul lor? Sau eu sunt o lumină care tremură ori care fumegă?

Doamne, aprinde lumina Ta în noi tot mai mult, ca să luminăm așa cum ai zis Tu: „Lumea”, începând din familiile noastre.

O viață curată

de Yvetta Ardelean

1 Timotei 4:1

Totdeauna mi-a plăcut să aud descrierea unei vieți curate și cred că dorința tuturor tinerilor e să aibă o astfel de viață. De aceea m'am hotărât să vorbesc despre o viață curată. Să scriu o viață murdară? Nimeni nu o poate suferi și mie nu-mi place să vorbesc despre o astfel de viață. Și, fiindcă o viață curată e așa de prețuită atât de oameni, cât și de Dumnezeu, fiecare dorește să aibă o asemenea viață.

Cum putem să ne păstrăm viața curată?

Prin curățenia gândurilor.

Gândurile curate, sfinte, înobilează sufletul și dau naștere la cuvinte curate, sfinte. Dar probabil unii se vor gândi că aceasta nu are așa de mare importanță, pentru că gândurile nu se văd. Eu însă vă spun că gândurile se văd, pentru că ceea ce gândește cineva, aceea și vorbește. Nu ne putem închipui un om care să aibă gânduri frumoase și o viață urâtă sau invers. Nu, așa ceva nu e, căci nu putem să ne ridicăm mai sus decât gândurile noastre. Dacă avem gânduri frumoase, avem și cuvinte frumoase. Dacă spunem cuvinte urite, nefolositoare, izvorâte din gânduri urite, chiar dacă altă dată vom încerca să fim în aparență

sfinți, lumea nu ne va crede așa, pentru că prin vorbirea noastră arătăm contrariul. Cu toate că am vrea să ascundem aceste gânduri, nu le putem, fiindcă: „Toată pășărea pe limba ei piere”.

Dar se întâmplă câteodată să putem înșela pentru puțin timp lumea despre adevărata noastră stare sufletească. În ziua judecării însă, ea va fi scoasă la iveală în fața întregului univers.

Să ne păzim de păcatele mici.

Pentru că să avem o viață murdară, nu e nevoie să facem păcate mari. Și la început nici nu vine diavolul cu păcate mari la noi, știind că atunci nu-l ascultăm, ci cu cele mici, care nu se văd așa de bine. Diavolului îi e destul să-i dai un mic colțisor din inimă, ca el să tie-o ocupe toată. E destul să faci un păcat; aceasta va atrage altele după el. Un păcat niciodată nu stă singur, el este social, are proprietatea de a atrage. Și după ce ți-ai pătat viața cu unul, e mai greu să vezi când altul îl urmează. Pe toate le vezi mai mici, după ce ai făcut unul. Cum vine diavolul, să ispătească omul? Lot stă ca o pildă înaintea noastră. Nimoni nu începe cu păcate mari, ci cu cele mici. Un ucigaș începe cu supărare, apoi

(Continuare în pag. 7-a)

LĂRGIMEA

de L. L. Sezonov

A doua latură a vieții creștine este lărgimea. După cum am văzut în articolul precedent, latura lungimea dă naștere la oamenii anilor. Însă latura lărgimea dă naștere la oamenii dărniciilor. Invederat, această lărgime a vieții creștine nu se referă la morală, calomnie, critică, certuri sau alte păcate. Viața creștină nu e largă în înțelesul cuvântului de a face cât mai mult rău, de a vorbi cât mai urât, de a ne întovărași cu oricine, de a vizita orice localuri, etc., etc. Dimpotrivă, când e vorba de aceste lucruri, viața creștină e cât se poate mai îngustă. Viața noastră creștină trebuie să fie atât de îngustă, încât să nu permită nicio piedecă ce ne-ar opri în creșterea noastră creștinească și niciun păcat care ne-ar îndepărta de la Dumnezeu și Cuvântul Lui.

Pe de altă parte, creștinul duce și trăiește o viață într'adevăr largă când e vorba de a vorbi de bine pe cineva, sau de a lucra pentru Dumnezeu, sau de a dăru pentru biserica lui Hristos, sau de a ierta pe frații noștri, etc. Întâi creștinul e

larg în păreri bune,

în ce privește aproapele lui. Spiritul nostru de critică, de judecată și de vorbire de rău, este foarte viu în sufletul nostru. El nu dormitează aproape niciodată. Acest **duh** și această **practică** sau **obicei**, e un păcat foarte răspândit între credincioși. Chiar, am putea să spunem că e un **păcat deobște**. Însă Domnul Isus Hristos a învățat pe ucenicii Lui să fie mai calmi, mai umili, mai legați la gură când e vorba să critice sau să judece faptele **altora**. Desigur, în cuvintele „nu judecați”, Domnul Isus Hristos nu se gândește nici de cum la judecata civilă, nici la judecata bisericească disciplinară. El dorește să spună ucenicilor Lui să nu vadă numai părțile rele sau slăbiciunile oamenilor, ci și pe cele bune. Nu fiți înguști la vedere și la prețuirea aproapelui vostru. Încercați să aveți cuvinte bune despre el; fiți darnici în aprecierea calităților și isprăvilor aproapelui vostru; fiți largi în gândurile bune despre el. Totdeauna siliți-vă să vedeți și partea lui bună. Fariseii

fuseseră atât de înguști în păreri lor despre oameni, încât n'au văzut **nimic** bun în chiar viața lui Isus Hristos. Însă, Domnul nostru era atât de larg în păreri Lui despre oameni, încât, în cel mai stricat om de pe pământ, a văzut o licărire de putință de a fi folositor lui Dumnezeu și de a ajunge un mântuit prin harul Lui.

Barnaba, Fiul mângâierii, e cunoscut pentru spiritul său larg de creștin. În timp ce toată biserica din Ierusalim avea păreri destul de rele despre noul pocăit, Pavel și toți îl ocoleau și se fereau de dânsul, Barnaba a fost singurul din tot Ierusalimul, care a avut un cuvânt **bun** de spus despre Pavel. (Fapt. 9:26—27). Apoi, creștinul trebuie să fie.

larg în timpul

său pentru Dumnezeu. Toți avem timpul nostru, la dispoziția noastră. Timpul e una din bogățiile noastre deobște. Toți avem parte de dânsul. Dumnezeu așteaptă ca să-l folosim pentru El și cauza Lui sfântă de pe pământ. Acest adevăr dumnezeesc îl putem vedea în porunca a 4-a din Decalog și în faptul că, într'un chip providențial, primii creștini au fost călăuziți să cinstească și să folosească Dumineca pentru serviciul Domnului. Iată dar, cel puțin a șaptea parte din timpul nostru trebuie să fie pus în slujba Evangheliei. De aceea, felul cum ne petrecem **timpul nostru liber**, e o întrebare care ar trebui să ne dea de gândit. Folosiți-l pentru Dumnezeu. Întrebuințați-l pentru propășirea Împărăției Lui. Folosiți timpul liber și, în deosebi, **timpul de Duminecă** în vizitarea bolnavilor, în istorisirea oamenilor despre Isus Hristos, în răspândirea bibliilor, în invitarea oamenilor la ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu, în cercetarea prietenilor, în vizitarea Casei Domnului, etc., etc. Dar creștinul trebuie să fie

larg în dărnicie

pentru biserica lui Isus Hristos. Împărăția lui Dumnezeu și banul, sunt două lucruri care merg mână în mână. De aceea, ceea ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă. Totdeauna Domnul a fost și este foarte băgător de seamă

când este vorba de dărnicia credinciosului. El ține seamă întocmai și de felul și de suma dărilor noastre. El a lăudat dărnicia, dar a condamnat sgărceția. Biblia a mers atât de departe cu sgărceția, încât a pus-o în rândul celor mai urâte păcate, ca de pildă vrăjitoria, beția, minciuna, etc.

Credincioșii trebuie, în conformitate cu litera și spiritul Scripturii, să se vadă pe ei înșiși ca simpli administratori sau ispravnici ai bunurilor lor pământești. Ei numai administrează averea, Dumnezeu însă o stăpânește. Creștinii adeseori, în privința aceasta, abuzează de harul lui Dumnezeu și de averile lor. Să nu uităm, fraților, că sgărceția e un păcat vătămător și molipsitor. Să ne ferim de el. Apoi, dărnicia e **fructul** Duhului Sfânt. Dărnicia largă și continuă, e o virtute creștină. Credincioșii în Vechiul Testament, în dărnicia lor pentru Dumnezeu, ajunseseră până la a **zecea** parte din veniturile lor. Câți dintre noi, Nou-Testamentali, am îndrăzni să ne asemănăm cu ei cel puțin? Sub lege, dărnicia se **termina** la zeciuială; sub har, dărnicia începe de la zeciuială.

În sfârșit, creștinul trebuie să fie

larg în iertare

față de aproapele. De câte ori să iert pe fratele meu, e o întrebare veche, dar veșnic nouă. Adeseori se găsesc pe buzele noastre cuvinte de felul acesta. Ah! de câte ori n'am încercat să fim cât mai înguști în iertarea noastră față de frații noștri! Deseori ne obosim și ne enervăm, iertându-ne unii pe alții. Cât de largi să fim în iertarea noastră? Iată răspunsul Domnului nostru, Isus Hristos: de șaptezeci de câte ori șapte să ierți pe fratele tău. Cu alte cuvinte, fără margini. De fapt, credincioșii plini de Hristos, iartă mereu, iartă într'una, iartă în duhul uitării; credincioșii plini de ei înșiși, își amintesc mereu de greșelile tale, te umilesc adeseori și nu te iartă niciodată.

Iată dar, cea de a doua latură a vieții creștine. Creștinul e omul dărniciilor. Ești tu unul dintre aceștia?

Cum am primit noi Biblia

Lecția 1.

Incepând cu acest număr, avem privilegiul să anunțăm începerea unui curs pentru conducerea lucrului bisericesc mai ales în bisericile tinere din Bucovina și Basarabia.

Aceste cursuri vor apare în revista FARUL CREȘTIN, sub îngrijirea unui comitet, interesat în lucrul Domnului de prin părțile sus numite.

În legătură cu aceste cursuri vor mai fi scurte dări de seamă din istoria misiunii în străinătate din trecut și prezent.

Scopul acestor cursuri va fi mai mult un îndemn pentru biserici de-a lucra în direcția aceasta. Ne bucurăm că frații români și mai ales cei din Basarabia, au făcut primul pas în această privință.

La sfârșitul anului se vor da câteva întrebări pentru fiecare lecție. Toate răspunsurile vor fi trimise la acest comitet. Din numărul celor ce vor da răspunsuri, se vor alege zece, cei cari vor răspunde mai bine, cari vor căpăta cadou: CALENDARUL „FARUL CREȘTIN” PENTRU 1940, cu iscăliturile comitetului conducător acestui curs. Tot pe pagina aceasta vom căuta să facem darea de seamă despre mersul lucrului Domnului în părțile acestea.

Pentru că toate lucrurile bune încep cu Dumnezeu și Cuvântul Său, am hotărât să consacram prima lună a studiului despre Biblie.

Din cauză că astăzi putem căpăta așa de ușor Biblia, mulți disprețuiesc sau uită felul divin prin care ea a fost produsă și păstrată până în timpurile noastre. Urmatorea dare de seamă ne va aminti despre felul minunat cum am căpătat Biblia.

E vrednic de observat, că timpul producerii „Cărții Cărților” este dela 1400 ani, înainte de Hristos, când au apărut în scris cele „Cinci cărți ale lui Moise”, sau Legea, până la ultimele scrieri ale apostolului Ioan, la sfârșitul primului veac, după Hristos. Aici avem un timp de cam 1500 ani, în care Scripturile s-au format și în cele din urmă au fost colectate într-o singură carte, numită Biblia. „Biblia” este un cuvânt grecesc, care înseamnă „cărți” și arată bine faptul că ea este o bibliotecă de cărți, scrise de diferiți slujitori sfinți, mișcați de Duhul lui Dumnezeu. Colaborarea divină și umană în producerea Bibliei, dă Cuvântului lui Dumnezeu locul central în experiența omenească.

Felul cum a inspirat Dumnezeu pe scriitorii Bibliei, nu ne este descoperit, dar că ei au fost inspirați se poate vedea în unitatea și armonia cărților scrise într-un timp atât de mare. Acestea toate sunt descoperirea însăși a lui Dumnezeu

și a planului Său de răscumpărare. Biblia niciodată n'a fost dată cu gândul de a deveni un obiect de închinare, ci ea o descoperire a lui Dumnezeu, devenind în sfârșit expresia cea mai perfectă a lui Dumnezeu însuși în Hristos, după cum este zugrăvit pentru noi în Testamentul Nou. Cineva a spus că este o linie oblică trasă în sus dela Testamentul Vechiu până la Testamentul Nou. Scripturile sunt martorii lui Dumnezeu. (Ioan 5:39—40). Ele sunt autoritatea finală în religie. Toate celelalte cărți sunt secundare în interesul și importanța lor. În Biblie, lumina are toată lumina necesară pentru a-L găsi pe Dumnezeu. Tema fiecărei pagini este iubirea răscumpărătoare.

Când avem de a face cu chestiuni atât de mari cari au de a face cu sufletul, trebuie să credem că ea nu greșeste. Nicio biserică de pe pământ n'are drept să pretindă pentru sine că e fără greș, dar Scriptura poate. Cuvântul „descoperire” înseamnă „a desvălui”, și aceasta este tocmai aceea ce face Cuvântul lui Dumnezeu, în așa măsură încât vom fi în stare s'o înțelegem. Și descoperirea nu se va termina cu viața aceasta; veșnicia va însemna o continuare a descoperirii lui Dumnezeu. Dintre toate creațiunile lui Dumnezeu, omul singur este în-

toacmit să primească descoperirea aceasta. Dorința de a ajunge la Dumnezeu, este sădită în sufletul fiecărui om. Dacă Dumnezeu are să Se descopere pe Sine însuși omului, descoperirea aceasta trebuie să ajungă la om, acolo unde se află el, fiind mărginit de timp și spațiu. Locul acesta este tocmai acolo unde Dumnezeu întâlnește pe om prin harul mântuitor, în Biblie. Pe când oamenii se potienesc și băjbăie, căutând lumina și viața, Dumnezeu Se apleacă și-i ridică.

Darea de seamă a descoperirii lui Dumnezeu a fost păstrată pentru noi în Scriptura sfântă a poporului Israel și în scrierile sfinte ale creștinilor din primul veac. Astfel cele 39 de cărți din Vechiul Testament și cele 27 de cărți din Noul Testament, sunt unite într-o singură Carte, având același autor și se numește Biblia. Biblia întreagă formează „Canonul Sfințelor Scripturi”. Cuvântul canon în limba greacă, înseamnă o măsură și aplicată la Scripturi, se referă la cărțile recunoscute ca inspirație divină. De aceea canonul Scripturii cuprinde în sine numai acele cărți cari îndeplinesc toate condițiile pentru inspirația divină. În decursul timpului aceste scrieri ale Scripturii au fost adunate în felul cum le avem astăzi în Vechiul Testament.

DELA UNIUNE

Domnul dr. N. Zigre, ministru Cultelor și Artelor, a primit Marti, în 21 Februarie a. c., o delegație a Uniunii Baptiste, compusă din frații: I. R. Socaciu, M. Dumitrașcu, D. Pascu, L. L. Sezonov și I. Cocuș. Delegația a predat d-lui ministru un memoriu cu plângerile baptiștilor din toată țara și o cerere pentru deschiderea caselor de rugăciune baptiste. D. ministru a primit cu bună voință delegația și a răspuns că va răspunde în cel mai scurt timp.

Uniunea Baptistă a chemat pe frații din Transilvania, în Alba-Iulia, pe 27 Februarie a. c. la sărbătoarea Constituției noi. Mai mulți fruntași ai Uniunii au luat parte la această sărbătoare națională însemnată.

D. Zenovie Păclisanu, director general în Ministerul Cultelor și Artelor, a primit dela d. Ministru al Cultelor însărcinarea de a studia și referi când e vorba de cultul baptist.

S'AU MAI PRIMIT cu recunoștință pentru Uniunea Baptistă din România următoarele sume: Bis. Bapt. Berzasca, 85 lei. Bis. Bapt. Câmpia, Bazias, 125 lei. Romulus Mihoc, Obreja, Severin, 140 lei. Bis.

Bapt. Remetea, 90 lei. Neculcea Kiril, Crocmaz, Cetatea-Albă, 170 lei. Bis. Bapt. Arionest, Soroca, 60 lei. Bis. Bapt. Rughi, Soroca, 40 lei. Vasile Urinea, Vorosani, Hotin, 50 lei. Bis. Bapt. Sadaclia, Tighina, 100 lei. Nic. Petrescu, Căbara, 500 lei. Dumitru Căluțiu, Dicioșanmartin, 100 lei. Gheorghe Linta, Nidaș, 739 lei. D. Mosilă, Constanța, 100 lei. Bis. Bapt. Com. Floru, Olt, 50 lei. Gavriluț Teodor, Marca, Sălaj, 260 lei. Bis. Bapt. Ianoșda, Bihor, 300 lei. Bis. Bapt. Jegălia, Ialomița, 80 lei. Bis. Bapt. Sititelec, Bihor, 124 lei. Bis. Bapt. Com. Răseruci, Cluj, 200 lei. Bis. Bapt. Cheiu, Simleu Silvaniei, 210 lei. Bis. Bapt. Gârboiu, Cluj, 200 lei. Bis. Bapt. Cărsău, Bihor, 110 lei. Radu Motrescu și Gherman P., Ciudei, 60 lei. Bis. Bapt. Borlova, Caraș, 325 lei. Bis. Bapt. Mada, Hunedoara, 100 lei. Bis. Bapt. Sanca, Soroca, 199 lei. Bis. Bapt. Gătaia, Timiș, 110 lei. Elena V. Cojocaru, Bălceana, 200 lei. Gherman Vasile, Urmenis, Mures, 300 lei. Trăilă Belu, Visag, Severin, 172 lei. Bis. Bapt. Cornerea, Caraș, 70 lei. Com. Bapt. Bozovici, Caraș, 1500 lei. Gh. Bantiuc, Pânzăreni, Bălți, 92 lei. Bis. Bapt. Stănceni, Hotin, 500 lei. Bis. Bapt. Cruglic, Hotin, 132 lei. Bis. Bapt. Dolineni, Hotin, 94 lei. Bis. Bapt. Hajdeu, Hotin, 26 lei. Bis. Bapt. Păscăuți, Hotin, 122 lei. Bis. Bapt. Cristinești, Hotin, 87 lei. Mihail Popov, Ștefănești, Botosani, 100 lei. Tudor și Elena Lazarevici, Gornea, 100 lei. Crăciun Ioan, Tulca, Bihor, 50 lei. Bărtie Ioan, Tulca, Bihor, 50 lei. Bis. Bapt. Grădina, Constanța, 86 lei. Bis. Bapt. Vărciorova, Se-

(Continuare în pag. 6-a)

FATA LUI IEFTA

de D. Pascu

PAGINA TINERETULUI

Judec. 11

Unul dintre puținii oameni, de a cărui conducere poporul Israel a fost mândru, a fost Iefta. Acesta a crescut în împrejurări vitrege, fără să știe ce însemnează desmierdările unei mame a cărei iubire ocrotește și însoțește viețile tinere. Alungat din casa tatălui său, Galaad, Iefta și-a format o societate din oameni fără căpătâi, cărora le-a dat un rost în viață, munca și disciplina. Căsătoria i-a fost deasemeni nefericită, căci soția i-a murit încă de tânără, lăsându-i o singură bucurie pământească, o fetiță, care rămăsese ca și tatăl ei,

orfană de mamă.

Ea n'a avut fericirea să crească sub privirile pline de grijă și dragoste ale mamei, deoarece ea a murit încă pe când fetița era mică. Iefta, care știa din experiență ce însemnează să nu ai mamă și ce însemnează lipsa simțului de datorie al unui tată, ca Galaad, a încercat să ție loc, pe lângă fata lui și de mamă și de tată. Și, pentru că să fie, în toate și de toate fiice sale, Iefta nu s'a mai recăsătorit. Nu pentru că el știa ce însemnează o mamă vitregă, ci, pentru că tot ce avea el mai curat și mai sfânt în sufletul lui, voia să închine și să sacrifice micuței orfane.

Căminul lor era așezat în pustiul uscat, fără viață, într-o țară a nimănui, care deveni mai târziu cunoscută ca proprietatea lui Iefta și a oamenilor săi. Viața lor a fost o viață de muncă stăruitoare sub voința de fier a marelui conducător Iefta. Aici în pustiul, și-au făurit existența printr-o muncă fără preget. Noi, cari trăim într-o țară bogată, cu ploi din belșug, pășuni, păduri și lanuri de grâu, nu ne putem închipui ce însemnează viața pustiului, unde nu plouă, nu vezi grădini, ci numai și numai un soare dogoritor, peste o mare nesfârșită de pământ. În asemenea ținuturi, totuși, oamenii cu sfurtări ce nouă ni se par supraomenești, pot împlini nevoile vieții. Dar Iefta a muncit pentru că avea pentru cine să muncească, pentru copila lui iubită, rămasă orfană. Fetita aceasta devenise scopul vieții lui Iefta. Ii era atât de dragă încât nici un lucru nu era prea greu când se gândea la dânsa. Iar când se reîntorcea

acasă, toate desamăgirile pe cari le-ar fi întâmpinat în drumul său, dispăreau ca și întunerecul la ivirea soarelui.

Creșterea ei.

Sunt unii părinți cari în dragostea ce o au față de copii, uită să au datoria de a le da o creștere sănătoasă. Pentru unii părinți, creșterea copilului însemnează sănătatea trupeză, agonisirea de averi pe când vor fi mari și apoi bucuria de a-i vedea că au ce mânca și cu ce se îmbrăca. Iefta s'a îngrijit de sufletul fetiței sale, să crească frumos, nobil și cu credință în Dumnezeu care avusese grijă de ei.

Unii copii când intră în societate, devin niște spini prin purtarea lor îngâmfată și rănesc pe cei din jur. Asemenea copii încearcă să atragă atenția tuturor asupra lor și vai de acei cari ar vrea să se măsoare cu dânsii.

Fata lui Iefta nu făcea parte din ceata acestora. Ea se asemăna unui trandafir crescut în pustiul sterp. Ea avea prietene cari nu lipseau de lângă ea în zile de bucurie și cari înțelegeau s'o însoțească și în durerile ei. Erau nedespărțite de lângă ea. Sunt mulți tineri cari se plâng că nu au prieteni. Dar ei uită să caute acest gol în viața lor însăși, în purtarea lor egoistă și săracă de iubire pentru alții, în veșnica lor înălțare și obișnuitul dispreț pentru toți.

Astfel de oameni au fost locuitorii Galaadului, frații lui Iefta, cari au ajuns, ca și toți cei asemenea lor, la sapă de lemn. Dar fata lui Iefta a fost înconjurată de prietene, datorită inimii ei deschise, curate, gata să simtă cu toți și să ajute pe toți. Dragostea lui Ioan și a lui Lazăr pentru Isus, își avea izvorul în iubirea nemărginită a lui Isus pentru ei. Apostolul spune că El ne-a iubit mai înainte ca noi să-L fi iubit pe El.

Increderea ei în Domnul.

Iefta și-a crescut fata pentru Domnul. Tot binele ce-l avem și ce vom avea pe viitor, vine de la Domnul, căruia ei se sileau să-i dea ascultare. Iefta și casa lui se încredeau în Domnul. El a zidit un altar și venea cu toți ai casei înaintea Domnului, cu toate dorințele și mulțumirile lor. Domnul poate să-i ferească de neno-

De aceea, cei ce sunt lipsiți de că la biruință.

Falimentul vieții noastre stă în faptul că încercăm să o trăim fără Dumnezeu. Prea multe încercăm prin puterea noastră. Isbânzile ni le atribuim nouă, iar vina nenorocirii o aruncăm în sarcina lui Dumnezeu ori a aproapei. Fata lui Iefta a fost crescută într-o deplină încredere în Domnul și de aceea ea a fost fericită. Lângă altar a învățat ea să se roage și să se predea Domnului, zilnic.

Prea multe pogoane de pământ, prea multe și prea mari case, și prea multe mii de lei dau părinții ca zestre copiilor lor și prea puțin duh de rugăciune, prea puțină încredere în Domnul toarnă în sufletele lor. Avere, frumusețe, educație, sunt lucruri cari nu se pot lua la întrecere cu încrederea în Domnul. De aceea, cei ce sunt lipsiți de Domnul, sunt săraci, cu toată averea de care dispun. Să ne aducem aminte de copiii crescuți lângă Domnul: Moise, Samuel, Timotei și alții. Ei nu s'au speriat de viață, n'au dat înapoi în fața greutăților, ei au purtat totdeauna steagul biruinței alături de Domnul.

Ascultarea ei.

Dacă părinții doresc vreo răsplată din partea copiilor pe cari i-au crescut, această răsplată constă în ascultarea lor. Fata lui Iefta trăia ca să facă bucurie tatălui care o iubea atât de mult. El era dus în război, iar acum când se reîntoarce biruitor, ea dorește să-i facă o bucurie ieșind într-o întâmpinare a lui. Co poate fi mai îmbucurător pentru un părinte decât întâmpinarea copilului iubit, după o lipsă îndelungată din casă. Fata lui Iefta făcea adesea această bucurie tatălui ei, pe când era mică. Acum când era mare, credea că va aduce și mai multă bucurie tatălui ei, când îi va ieși în cale.

Însă, întâlnirea aceasta a costat-o viața, iar pe tatăl ei pierderea cea mai mare. Întâlnirea aceasta a fost cântarul pe care s'au măsurat credințioșia și recunoștința lui Iefta față de Domnul. Aici s'a măsurat și ascultarea copilei de părintele ei. A fost o încercare grea, dar au ieșit bi-

(Continuare în pag. 6-a)

Din lumea largă

In vestita pădure Dumbrava de lângă Sibiu, există un stejar foarte bătrân. După cum spun niște specialiști, trebuie să aibă 7 sau 8 sute de ani. E înalt de aproape 30 m.

Toată lumea vrea pace și totuși când pe rând toate țările se înarmează. Comisia militară din Washington, Statele Unite a aprobat cumpărarea în timp de patru ani a materiilor prime necesare pe timp de războiu, în valoare de 100 milioane dolari. Printre aceste materiale, pe cari Statele Unite trebuie să și le cumpere din alte țări, se află magneziul, aluminiul și cauciucul.

Comisarul marinei Rusiei anunță că până acum Rusia a construit numeroase crucişetoare cu tunuri mari și cu instalațiile cele mai moderne. Rusia poate face vase de războiu de orice mărime și calitate.

Și Egiptul a comandat din Cehoslovacia 1000 tunuri pe cari le-a și plătit. Se mai spune că se vor lua măsuri de către guvernul englez pentru îmbunătățirea și repararea drumurilor egiptene, tot în vederea unui eventual războiu.

Dușmania dintre cele două puteri mari Franța și Italia, din cauza pretențiilor Italiei, n'a încetat. Dimpotrivă, se anunță că sute de familii s'au hotărât să părăsească ținuturile cerute și să se înapoieze în patria lor. Iar vreo 3 mii de italieni părăsesc

statul francez pentru a se înapoia în Italia, unde contele Ciano e însărcinat cu colonizarea lor.

Testamentul Papei Pius al XI-lea. În 24 Febr. s'a deschis testamentul lăsat de capul bisericii catolice. Papa a lăsat urmașului său la scaunul papal, toate bunurile pe cari le-a primit ca Papă, sub formă de daruri. Din averea sa personală a lăsat familiei sale și personalului care l-a servit în Vatican, palatul papal. Iar restul a fost lăsat operelor de binefacere.

Pentru zilele de azi

Nu este o carte mai potrivită pentru zilele de azi ca și **Călătoria creștinului**, scrisă în tennită, pe vremea când baptiștii erau persecutați în Anglia și când scriitorul ei, John Bunyan, a stat închis 12 ani, pentru predicarea Evangheliei. El ne conduce prin toate încercările și ispitele prin cari trece un creștin, pe calea îngustă, care duce la veșnicie. Legată în carton, costă 120 lei, iar broșată costă 100 lei ambele volume. Are o mulțime de clișee.

Quo vadis Domine? Dacă vrei să trăiești primele zile ale Creștinismului, pline de eroism și suferință, de cântec și biruință prin persecuțiunile sângeroase de sub cel mai crud împărat roman din câți au existat vreodată, comandă cartea aceasta, care are peste 70 clișee și descrie foarte frumos moravurile și credința falsă și rădăcită a puternicilor Romani, cari au fost și nu mai există decât doar în amintire. Costul cărții e 140 lei.

Cântările Evangheliei pe note, cu 200 lei bucata. Cartea care a îmbucurat zeci de ani corurile noastre prin cântările ei melodioase, se găsește din nou în vânzare.

Sunetele Evangheliei, cu 25 lei bucata.

Noua constituție. Fiecare casă baptistă trebuie să aibă aceste cărți, precum și **Toate leacurile la îndemână, Ogorul nostru, Istoria Românilor.** Fiecare costă 30 lei.

Mai avem **Geografia biblică**, 50 lei, **Puterea Misiunii**, 30 lei, **Viața de familie în Biblie**, 35 lei și alte cărți folositoare precum și **biblia și testamente** de tot felul.

DEPOZITUL DE LITERATURĂ, str. FABRICII No. 20, ARAD.

In Răsărit. Se anunță din Tokio că provincia chineză Sincian e cu desăvârșire ocupată de către trupele sovietice în număr de 10 mii. În câteva orașe ocupate s'au așezat deja brigăzi și consuli sovietici.

Se anunță că în cursul unei lupte chino-japoneze, 50 de avioane chineze au fost doborâte. S'au mai nimicit prin bombardament alte 20 avioane chinezești.

In Spania. Generalul Franco a dat un comunicat prin care spune că se va purta cu bunătațea față de republicani, dacă primesc încetarea fără condiții a hărțușilor. Generalul înțelege să lucreze la refacerea Spaniei și el va face să fie respectată integritatea teritorială și politică a țării.

Cel mai iute aeroplan din lume. Tot în America s'a fabricat un avion care poate merge cu 650 km. pe oră. Se crede că acest aeroplan are mai multe mitraliere și poate să zboare până la cele mai mari înălțimi.

In Mexic, președintele Cardenas, a luat dela marii proprietari 30 mii hectare de pământ și le-a împărțit țăranilor lipsiți de mijloace.

D-l general P. Georgescu a fost numit comandant al gărzii naționale a „Frontului Renașterii Naționale”.

DELA UNIUNE

(Urmare din pag. 4-a)

verin, 200 lei. Bis. Bapt. Antonești, Cet-Alba, 150 lei. Burzan Mitru, Pâncola, Arad, 200 lei. Bis. Bapt. Igris, Timiș-Torontal, 100 lei. Bis. Bapt. Coronini, Caras, 430 lei. Bis. Bapt. Moldova Nouă, Caras, 500 lei. Bis. Bapt. Sfânta Elena, Caras, 225 lei. Bis. Bapt. Susca, Caras, 177 lei. Bis. Bapt. Pojejena, Caras, 325 lei. Bis. Bapt. Moldovița, Caras, 195 lei. Bis. Bapt. Ciuchici, Caras, 100 lei. Bis. Bapt. Balasinești, Caras, 250 lei. Cristofor M. Conoli, Coșuleni, Hotin, 200 lei. Bis. Bapt. Chioselia, Cahul, 200 lei. Nicolae Curut, Iazi, Severin, 50 lei. Bis. Bapt. Tievaniul Mic, Severin, 236 lei. Com. Bapt. Covășint, Arad, 500 lei. Bis. Bapt. Socolari, Caras, 500 lei. Ciumedean Ilore, Macea, Arad, 230 lei. Nojag, Deva, 100 lei. Maria Dionisie, 50 lei. Simeria, 53 lei. Biean, 26 lei. Miron Iunia, 40 lei. Buruene, 40 lei. Bis. Vetel, 20 lei. Varmaga, 113 lei. Bis. Bapt. Cara, Mahmet, 700 lei. Chisăliță Constantin, 50 lei. Mărioara Niman, CFR, Hârșova, Constanta, 50 lei. (50 trimis orfelinat) Tap Gherasim, Buciumi, Sălaj, 80 lei.

Casier: Truța Petru, Str. Berzei No. 29, București. II.

Fata lui Iefta

(Urmare din pag. 5-a)

ruitori, atât copila cât și părințele.

Dacă Iefta și copila lui au strălucit prin munca lor stăruitoare în viața de toate zilele, dacă ei rămân ca o pildă vie pentru încrederea lor în Domnul, dacă sufletele lor se aseamănă cu floarea ce aduce primăvară pe unde înflorește, atunci întâlnirea lor îi ridică sus, sus pe stâncă a cărui vârf sunt puțini cari o ajung.

Omul care spune că nu-și poate retrage cuvântul dat Domnului și fata care se lasă în voia Domnului cu atâta seninătate, vor rămâne o pildă veșnică pentru cei ce caută mai presus de toate **Impărăția lui Dumnezeu.**

O VIAȚĂ CURATĂ

(Urmare din pag. 2-a)

cu ură și numai în urmă cu crimă. Deci să fim cu atenție totdeauna la lucrurile mici, căci ele sunt cele mai primejdioase. În vechime, trăia un grec foarte șiret, numit Ulise. După războiul Troian a plecat înapoi spre Grecia, dar a pierdut drumul și a rătăcit mai mulți ani pe mare. În rătăcirile lui a ajuns să treacă pe lângă o insulă în care trăiau niște pești ce erau jumătate pește și jumătate femeie. Ele cântau atât de fermecător, încât oricărui călător care trecea pe lângă insula lor, îi era cu neputință să nu meargă acolo. Cei ce însă se opreau, erau omorâți. Când a văzut Ulise că se apropie de acea insulă, a spus celor ce erau cu el, să-l lege strâns de catarg, iar ceilalți și-au astupat urechile cu ceară, să nu audă. Când au văzut zănele corabia, au început să cânte atât de fermecător încât Ulise se sbătea legat, dar nu putea face nimic, iar tovarășii lui priveau nepăsători. De aici noi putem învăța să fim prevăzători și să fim pregătiți înainte de a veni ispita.

Imitând pe Hristos.

Am spus că pentru a avea o viață curată, trebuie să nutrim gânduri curate și să ne păzim de păcatele mici; dar nu putem face aceasta dacă nu ne îndreptăm viețile după cel mai desăvârșit model: Isus Hristos. Mai de mult tinerii greci își alegeau un bărbat pe care încercau să-l imite, cei mai mulți îl alegeau pe Socrate. Noi, tinerii de astăzi, care spunem că ne place viața Domnului Isus, de ce nu încercăm să devenim tot mai mulți de asemenea Lui; să putem spune ca El: „Cine dintre voi mă poate învinui de vreun păcat?” Nu vreau să zic că putem fi pe pământ atât de sfinți încât să nu greșim de loc. Nu, dar trebuie să mergem către această sfințenie, s'o dorim tot mai mult. Culmile cele mai înalte ale ei nu le vom atinge în viața aceasta, dar ne putem urca mai aproape de ele. Aceasta e o lege a firii. Copiii cresc cu înțetul, până ce devin oameni mari. Tot așa există lege spirituală, după care creștem în viața spirituală, înțetul cu înțetul.

Influența unei vieți curate.

După cum o viață murdară influențează pe cei din jur, tot așa și o viață bine-făcătoare, influențează asupra celor ce o văd. Dar mai întâi Hristos trebuie să înalțăm viața noastră și atunci vom putea și noi înalța lumea cu viața noastră. O viață curată are înălțare asupra păcătoșilor, chiar dacă se pare că ei își bat joc de noi. Și chiar dacă nu părăsesc felul lor de trai, simt o muștră în conștiința lor, văzând deosebirea dintre viața lor și a noastră. Odată, un negru a spus unui

alb: „N'am știut niciodată că sunt negru, până nu te-am văzut pe Dia". Noi, care suntem misionari, trebuie să știm cum să câștigăm sufletele. Totul depinde de felul nostru de viață. Pilda face mai mult ca orice predică. Evanghelia care are puterea cea mai mare, este cea trăită. Nu putem vorbi despre iertarea, sau despre curățenia prin sângele lui Isus, dacă noi înșine nu suntem curați.

Se spune că Elisei a avut o mare influență asupra celor din jur, chiar după moartea lui. Acel ce fusese înmormântat lângă el, numai prin atingerea oasele lui, a înviat. Cel înviat a putut să trăiască din nou în păcat, dar dacă prin viața noastră facem pe cineva să se pocăiască, aceasta înseamnă mai mult, fiindcă acea persoană va trăi o viață curată pentru Dumnezeu. Deci noi avem o putere mult mai mare, care poate să fie a noastră, numai să o cerem.

In biserică.

Multe biserici cărora le lipsea viața duhovnicească au fost rededeptate prin pilda vieții unuia care nu s'a lăsat molipsit de rău. Pavel scrie lui Filimon: „Frate, inimile sfinților au fost înviorate prin tine". Probabil că înainte acea biserică era moleșită, dar deodată apare Filimon, care nu se molipsește dela ei, ci trăiește o viață sfântă și i-a înviorat prin exemplul său. El era singur și nu s'a lăsat condus de ei. E greu să lupți singur când toți sunt de altă părere, dar cu cât biruința e câștigată, cu mai multă trudă cu atât e mai prețioasă.

Răsplata unei vieți curate.

In viața pământească.

Mulțumire sufletească. Solomon a spus în Proverbe: „Iată cel neprihănit este răsplătit pe pământ". Dumnezeu nu ne răsplătește numai în cer, ci și pe pământ. Eu cred că una dintre cele mai mari răsplătiri pe care ne-o poate da Dumnezeu pe pământ, e mulțumirea sufletească. Poate avea cineva bogății mari, i se pot îndeplini toate dorințele și totuși să nu fie fericit. Au fost și sunt de aceia cărora viața le-a devenit un chin, din pricină că le lipsește această mulțumire sufletească. Tinerii mai ales sunt în căutarea acestei mulțumiri, dar ei o caută în plăceri și după ce au găsit o se trezesc cu sufletul pustiu, gol și cu o conștiință care-i muștră încontinuu ca un judecător fără milă. Dar o viață curată e însoțită totdeauna de pace, de fericire și de mulțumire. O inimă curată se odihnește în liniște. Mulțumirea e un mare dar, pentru că asupra unui om mulțumit nu influențează împrejurările din-

afară. El totdeauna se simte bine, fie că e în palat, sau în colibă; el găsește motive pentru care să fie fericit.

Respect din partea oamenilor.

Iată un tânăr cu o viață curată. El trăiește în mijlocul unor tineri cari nu duc o asemenea viață. Aceștia se hotărâse să-i întindă o cursă în care să-l atragă, zicându-și: „Să vedem dacă va continua cu felul de trai de mai înainte și să vedem dacă e atât de tare". Și încep să-l batjocurească, să-l ademenească, să-l îndemne să vorbească la fel cu ei, să râdă și să spună glume cu două înțelesuri, că doar are timp să fie și serios și bun când o fi bătrân. Dacă ascultă de ei și face ce spun ei, îl vor primi cu plăcere în mijlocul lor, dar în dos o să-l bată joc de el, fiindcă și a fost în stare să-i părăsească convingerile lui și n'a avut curaj să spună „nu", să lucreze după conștiința lui.

Să presupunem acum că nu ascultă de ei, ci stă neclintit în hotărârea lui de a trăi o viață curată, ei o să-l batjocurească, dar văzându-i hotărârea o să-l lase în pace, ba încă și mai mult, convingându-se de curajul lui, vor începe să-l respecte. Și vrând nevrând vor admite că are un suflet nobil, că e superior lor. Poate că mai târziu o să-l întrebe care îi e taina vieții, și unii vor lauda pe Dumnezeu pentru ea. Dacă trăim astfel, suntem fericiti, pentru că Dumnezeu e lăudat prin noi.

In viața de dincolo.

Mai mult decât toate răsplătirile de pe pământ, vom avea una cu mult mai mare și aceea e de a vedea pe Dumnezeu. Isus a spus: „Feriți-vă cei cu inima curată, că ei vor vedea pe Dumnezeu". Fiecare cred că dorește aceasta, căci speranța noastră cea mare e cerul.

Noi toți am dori să avem o asemenea viață, dar trebuie să știm că nu o putem avea prin puterile noastre. Viața curată e un efect care are o cauză. Și cauza vieții curate e Hristos, e tovarășia cu el. Să-L luăm cu noi la fiecare pas al vieții și să-I cerem sfatul în fiecare împrejurare și nu ne vom căi.

Ce este iertarea?

Cineva, fiind întrebat că ce este iertarea, a răspuns: „Iertarea este o floare, care răspândește mireasma ei plăcută și atunci când e căleată în picioare".

Această asemănare a foarte adevărată. Domnul Isus, sus pe cruce, în chinuri cumplite, a strigat: „Tată iartă-i, că nu știu ce fac!" Să fim și noi iertători și adevărați urmași ai Lui.

FAPTE, PILDE și IDEI

Crucea biruitoare

În Greenland s'a trimis o ceată de misionari, printre sălbatecii de acolo. Misionarii, văzându-i în deplină neștiință, s'au gândit că ar fi bine mai întâi să le dea o oarecare educație. Însă rezultatele, au fost atât de neroditoare, încât misionarii descurajați s'au hotărât să depună armele și să plece de pe acel câmp misionar. În ziua plecării, șeful băștinașilor, împreună cu o mare mulțime de sălbateci, i-au însoțit până la marginea mării, unde trebuia să sosească vaporul care să-i ducă acasă. Aici, unul dintre misionari îi veni ideea să citească ceva din Scriptură, în auzul sălbatecilor. Deschise cartea sfântă și citi despre suferințele și moartea Domnului pentru păcatele noastre. Când misionarul termină, se lăsă printre ascultători o mare tăcere. Mai marele lor pași înainte și zise cu glas tremurător: „Mai citește odată”. Misionarul citi a doua oară același capitol. Când sfârși, șeful întrebă: „E adevărat ceea ce ai citit tu?” — „Da, e adevărat”. „Atunci pentru ce nu ni le-ai spus acestea, dela

început? Acum cu niciun chip nu veți pleca dela noi. Noi vrem să ascultăm cuvintele celui Om, care a suferit moarte pentru noi”. Misionarii au rămas și crucea Domnului a biruit păcatul în Greenland.

Mlaștina desnădejzii

O fetiță care se pocăi, fu întrebată de bătrânii bisericii că în ce chip a venit la Domnul și ce experiențe personale a avut cu El. Fetița a răspuns: „Eu nu știu dacă am avut vreo experiență. Știu numai atât: Domnul m'a chemat și eu am venit. Și El mi-a zis: Eu îți voi răspunde și El a răspuns rugăciunilor mele”. Dar unul din bătrâni continuă cercetarea, voind să afle mai mult. „Însă tu, iubită copilă, nu știi că există mlaștina desnădejzii, a îndoielii?” Fetița, foarte mirată a răspuns: „Eu nu știu. Cred că n'am venit pe calea aceea”.

Cunoaștem aici calea care duce de-a dreptul la Isus, fără să treacă prin mlaștina desnădejzii. „Veniți la Mine”. Să mergem pe această cale și să cerem ajutorul de sus, căci atunci Domnul va deveni conducătorul nostru.

Dacă Hristos cel răstignit va fi predicat, mai multe suflete rătăcite se vor întoarce la El, decât pe orice altă cale.

Nu m'am gândit niciodată

Dr. Ch. Robinson povestește că a întrebat odată pe un mare comerciant că ce crede el despre Hristos? Comerciantul oarecum mirat dar liniștit și nepăsător, a răspuns: „Eu nu m'am gândit niciodată la Isus Hristos”. Dr. Robinson, și mai mirat decât el, l-a întrebat în ce an s'a născut. „În 1843”, răspunse comerciantul. „Adică la 1843 de ani după Hristos?” Omul înțelese întrebarea și rămase tăcut și încurcat.

Iată un om care a încheiat nenumărate afaceri comerciale, care a scris o mulțime de scrisori timp de mulți ani, într-o lume a cărei civilizație strălucește, în care se preamărește gloria lui Hristos, și totuși care recunoaște sincer, că nici nu s'a gândit măcar vreodată la Hristos, Mântuitorul omenirii. Vai, câți sunt acei cari gândesc la fel cu comerciantul acesta sau cari nu gândesc de fel la Dumnezeu!

SERBAREA IMPUNĂTOARE DELA ALBA-IULIA

La 27 Februarie, orașul Alba-Iulia, a îmbrăcat din nou haina de sărbătoare. **Suflarea românească** s'a întrunit cu zecile de mii, din toate colțurile Ardealului și județele aparținătoare să preamărească opera salvatoare a Majestății Sale, Regele Carol II., Constituția din 1938.

Oameni și femei, fără deosebire de origină etnică sau religie, au venit în haină de sărbătoare, cu muzică și cântec și au făcut din ziua de **27 Februarie, Ziua națiunii**, preamărind actul și personalitatea Regească ce i-a scăpat din ghiarele învrăjbirii, din ghiarele politicianismului.

La această sărbătoare a luat parte poporul baptist din toate colțurile ținuturilor de mai sus, alături de conducătorii lor. Astfel, fanfara fraților din Cluj, în fruntea poporului din jud. Cluj, iar muzica frumoasă a fraților din Seieș cu poporul județului Arad au intonat imnurile națiunii, ale sufletului românesc ce se îndreaptă cu recunoștință spre Regele lui iubit, Carol II.

Conducătorii noștri au expediat din Alba-Iulia o telegramă pentru Majestatea Sa Regele Ca-

rol II., și una pentru Domnul Președinte al Consiliului de miniștri. Iată textul lor, mai jos.

MAJESTAȚII SALE REGELUI CAROL II.

Palatul Regal
BUCUREȘTI

MAJESTATE,

Români aparținători Cultului Baptist, cetățeni loiali și devotați Majestății Voastre, luând parte alături de frații lor români de alte confesiuni la aniversarea Constituției, azi la 27 Februarie, anul mântuirii 1939, în Alba-Iulia, prin reprezentanții lor din Transilvania și județele aparținătoare, depun omagiile lor la picioarele Tronului, rugând pe Atotputernicul Dumnezeu să Vă susțină mulți ani glorioși, cu deplină sănătate întru fericirea țării și a neamului românesc. Aici în cetatea unității naționale declarăm solemn în fața lui Dumnezeu și a lumii întregi că, Constituția dată țării din înalta înțelepciune a Majestății Voastre este Evanghelia care ține unite pe vecie toate provinciile cu patria mamă și ocrotește pe toți fiii țării, fără deosebire de limbă sau religie.

Să trăiți Majestate.

Reprezentanții Cultului Baptist:
IOAN SOCACIU, IOAN DAN,
DANILA PASCU, PAVEL BOȘOROGAN.

Alba-Iulia, Strada B. Mihalacea No. 2.

EXCELENȚEI SALE,
DOMNULUI PRIMMINISTRU, PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINISTRI
BUCUREȘTI

DOMNULE PRIMMINISTRU

Reprezentanții Cultului Baptist din Transilvania și județele vecine, luând parte la marea serbare a suflării românești, aniversarea Constituției, în orașul Alba-Iulia, urează Excelenței Voastre mulți ani cu deplină sănătate pentru înfăptuirea marelui ideal, eterna înflorire a României, sub înalta cărmuire a Majestății Sale REGELUI CAROL II.

SANATATE

Reprezentanții Cultului Baptist:

IOAN SOCACIU, IOAN DAN,
DANILA PASCU, PAVEL BOȘOROGAN.

Nu rare ori se întâmplă ca sfatul bun, atât de trebuincios în societate, să fie nu numai inutil celui cărui i se dă, dar chiar dăunător celui care-l dă.

La Bruyere

Parlamentu englez a votat suma de 400 milioane lire sterline pentru înzestrarea armatei engleze. Dar această sumă nefiind îndestulătoare, în anul viitor se vor mai adăuga încă 500 mii lire